

Arrest

nr. 219 737 van 12 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. KABONGO MWAMBA
Avenue Louise 441, bte 13
1050 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 6 april 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 april 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot terugdrijving gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

" TERUGDRIJVING

Op 06.04.2019..... om uur, aan de grensdoorlaatpost
BRUNAT.....,
werd door ondergetekende,

.....
de heer / mevrouw :

naam A. A. (..) voornaam A. (..)

geboren op 01.01.1994 te Bamba Ile geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Mali wonende te [....]

houder van het document pp nummer AA0048555

afgegeven te Bamako op : 25.10.2016

houder van het visum nr. 014685704 van het type c afgegeven door [....]

geldig van 06.04.2019 tot 06.07.2019

voor een duur van 30 dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Casablanca met vlucht AT632 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in 2016 een opleiding gevolgd te hebben in Antwerpen en komt nu terug als toerist om de stad beter te leren kennen. Betrokkene kan echter geen invulling geven van zijn gepland toeristisch verblijf. Bovendien is het terugkeerticket van betrokkene voorzien op 30.04.2019 en heeft hij een hotelreservatie geldig tot 12.04.2019

(..)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf (25 dagen) en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 715 euro. Betrokkene is niet in het bezit van een kredietkaart. Hierdoor voldoet hij niet aan het geldende richtbedrag voor België, namelijk 95euro/dag/persoon

(..)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 6 april 2019 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving heeft plaatsgevonden.

2.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. In wat als een enig middel kan beschouwd worden betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Quant au moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit, plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause (principe de bonne administration) ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ; de la violation de l'article 3 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire , le séjour et l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

1. De la violation du principe de bonne administration :

Attendu que la partie adverse reproche au requérant de ne pas disposer de ressources suffisantes pouvant couvrir la totalité de son séjour ;

Qu'elle déclare que lors de son interpellation, il ne disposait que de la somme de 715 € en liquide et ne disposait pas de carte de crédit ;

Que le requérant conteste cette affirmation ;

Qu'en effet lors de son interpellation, le requérant ne disposait que de la somme de 715 € en liquide ;

Que par contre, il avait en sa possession une carte bancaire ECOBANK (Banque Panafricain) disposant d'une somme d'argent pouvant largement couvrir son séjour ainsi que les frais de retour (pièce 6) ;

Qu'il ne s'agit certes pas d'une carte de crédit comme le fait savoir la partie adverse mais il faut rappeler que sa banque (Ecobank) est en collaboration avec la Bnp Paribas Fortis. Et qu'à ce titre, ses clients peuvent retirer de l'argent auprès des banques Bnp Paribas Fortis en Belgique (pièce 2) ;

Que le requérant pouvait aisément retirer de l'argent s'il se présentait au guichet et/ou au distributeur de la Bnp Paribas Fortis ;

Attendu que malgré les explications fournies, la partie adverse n'a pas vérifié si le requérant pouvait faire usage de cette carte bancaire en Belgique ;

Que le principe de bonne administration qui impose à toute administration de préparer avec soin et minutie les décisions administratives qu'elle entend adopter, invoqué par la partie requérante, emporte

notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce. Le Conseil d'Etat a déjà indiqué à cet égard que « lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; [...] si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce [...] » (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003) et que « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier; [...] » (CE, arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) ; (CCE, 29 juillet 2016, no 172.698, p. 444) ;

Que dans le cas d'espèce, l'administration n'a même pas daigné interroger le requérant à ce sujet ni même comment il fallait procéder ;

Qu'elle s'est abstenue d'en faire mention au moment de la rédaction de la décision querellée ;

Qu'en égard à ce qui précède, force est de constater qu'elle n'a pas analysé le dossier avec la prudence ou le soin qu'on attendrait d'elle ;

Qu'elle n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments en sa possession au moment de la prise de décision

Que par conséquent, l'acte attaqué a violé le principe de bonne administration.

2. De la violation de l'article 3, al. 1 de la loi du 15/12/1980

Attendu que la partie adverse reproche au requérant de ne disposer que d'une réservation d'hôtel d'une durée d'une semaine, soit allant du 06/04/2019 au 12/04/2019 ;

Qu'il faut rappeler qu'au moment de l'introduction de sa demande de visa, le requérant avait produit la même réservation d'hôtel ;

Que le visa lui a été accordé en fonction de cette réservation d'hôtel d'une semaine qu'il avait produite ;

Qu'il est dès lors étonnant que la partie adverse lui en fasse reproche au moment où il se présente à la frontière alors qu'il est tenu de respecter les exigences de la confiance légitime et de la sécurité juridique érigées en principes généraux du droit (Cass. 20 NOVEMBRE 2014 C.13.0435.F/1) ;

Que par son attitude et ses agissements, l'administration a violé les règles précitées ;

Attendu que la partie adverse fonde sa décision sur base de l'article 3, 1° de la loi du 15/12/1980 ;

Que cet article stipule que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants : 1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 » ;

Que les documents requis par l'article 2 sont le passeport muni d'un visa d'une part, et les documents qui ont servis à l'obtention et à la délivrance du visa d'autre part ;

Qu'au moment de l'introduction de sa demande de visa, le requérant avait produit la même réservation d'hôtel et avait fourni ses explications aux autorités consulaires ;

Que la partie adverse ne pouvait l'ignorer ;

Qu'en la mettant en exergue, la partie adverse n'a pas tenu compte des informations à sa disposition au moment où elle a été amenée à statuer ;

Que non seulement elle se rend coupable des principes de bonne administration, de confiance légitime et de bonne administration mais elle a également outre passé le cadre défini par l'article 3, 1° de la loi à laquelle elle fait référence ;

Attendu que la motivation d'un acte administratif vise à permettre à l'administré de prendre connaissance des motifs de la décision qui est prise à son égard ;

Que toutefois, celle-ci doit être adéquate et reposer sur des motifs exacts ;

Qu'au regard de ce qui précède, force est de constater que ce n'est pas le cas dans le cas d'espèce ;

Que par conséquent, la motivation de la décision de refoulement est biaisée. »

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot terugdrijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *“(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in 2016 een opleiding gevolgd te hebben in Antwerpen en komt nu terug als toerist om de stad beter te leren kennen. Betrokkene kan echter geen invulling geven van zijn gepland toeristisch verblijf. Bovendien is het terugkeerticket van betrokkene voorzien op 30.04.2019 en heeft hij een hotelreservatie geldig tot 12.04.2019

(..)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf (25 dagen) en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene over 715 euro. Betrokkene is niet in het bezit van een kredietkaart. Hierdoor voldoet hij niet aan het geldende richtbedrag voor België, namelijk 95euro/dag/persoon

(..)”

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motivering niet afdoende is, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

2.3.4. Artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)”

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

Artikel 3, eerste lid, 3° of 4°, gecombineerd met het tweede lid van hetzelfde artikel van de Vreemdelingenwet sluit niet uit dat een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum toch wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (RvS 25 februari 2002, nr. 110.745) of wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis of doorreis en hij niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven.

Ook blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet stereotiep zijn, doch toegepast op het concrete geval van verzoekende partij hierbij rekening houdend met verzoekers eigen verklaringen.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de grenscontrole niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Ook het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoekende partij niet om bij binnenkomst te

voldoen aan het bepaalde in artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het loutere feit dat zij in het bezit is van een visum waarvoor zij bij de aanvraag alle nodige bewijsstukken had voorgelegd, verzoekende partij niet ontslaat om bij binnenkomst op het Belgische grondgebied, aan voormelde te voldoen. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

2.3.5. De Raad wijst er verder op dat elk van de weigeringsmotieven op zich kan volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is volgens de verwerende partij niet afdoende duidelijk wat de precieze toeristische intenties zijn van de verzoekende partij omdat verzoekende partij in gebreke bleef daar verdere toelichting bij te geven. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk nu uit het gehoorverslag van 6 april 2019 blijkt dat verzoekende partij stelde Antwerpen te willen bezoeken maar niet weet wat zij gaat bezoeken. Voor een periode van 25 dagen kan zij niet preciseren wat zij juist komt doen. Ook haar hotelreservatie is maar enkele dagen geldig, terwijl zij tot 30 april zal blijven.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij dezelfde hotelreservatie heeft voorgelegd als bij haar visumaanvraag, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekende partij bij binnenkomst haar reisdoel en verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Met haar betoog doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat zij, wanneer daarnaar bevraagd, geen enkele toelichting kan geven over haar gepland toeristisch verblijf. Van iemand die vijftientig dagen inplant voor een toeristisch bezoek aan België kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze toch enige duiding kan geven bij de plaatsen die men wenst te bezoeken. De vaststelling dat verzoekende partij dit niet kan, doet terecht besluiten dat haar reisdoel onduidelijk is. Dit nog temeer nu uit het verzoekschrift blijkt dat zij daarin stelt dat zij van plan is kennissen en familie in België te bezoeken en wil trachten nieuwe relaties aan te knopen in kader van haar professionele activiteiten, wat tegenstrijdig is met haar reisdoel, met name toerisme. Dergelijke verklaringen bevestigen alleen maar de bevindingen van de grenspolitie dat haar reisdoel onduidelijk is.

Gezien het geheel van de verklaringen acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat het reisdoel en de verblijfsomstandigheden niet afdoende zijn aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij over voldoende financiële middelen beschikt, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing afdoende geschraagd is door de vaststelling dat verzoekende partij haar reisdoel niet heeft weten te duiden. De kritiek van verzoekende partij aangaande de bestaansmiddelen is dan ook niet dienstig om de bestreden beslissing te doen wankelen.

2.3.7. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geen schending aan van deze beginselen.

2.3.8. Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen blijkt prima facie niet.

2.3.9. De middelen zijn niet ernstig.

2.3.10. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

S. DE MUYLDER